

ok management

VAKBLAD VOOR LEIDINGGEVENDEN VAN OPERATIEAFDELINGEN

CATHRIEN RESIUS (BERGMAN CLINICS):

**'WE MOETEN HET HEBBEN
VAN DE SFEER EN KANSEN'**

**DE VOORS EN TEGENS VAN 'GEÏMPORTEERD' OK-PERSONEEL
PILOTONDERZOEK OLVG NAAR DRIJFVEREN ZORGPROFESSIONAL
DERDE DESKUNDIGHEID IN KENNEMER GASTHUIS
ZUWE HOFPOORT HUURT PERSONEEL VIA 'ZUWESTAFFINGDESK'
PERSONEELSVERLOOP ONDER ANESTHESIEMEDEWERKERS
TEKORT AAN OK-PERSONEEL? HUUR EEN MEDISCH STUDENT IN!**

CATHRIEN RESIUS (BERGMAN CLINICS):

‘WE MOETEN HET HEBBEN VAN DE SFEER EN KANSEN’

Cathrien Resius (55) is sinds 1 januari projectcoördinator OK's van de zelfstandige klinieken Bergman Clinics. Vaste medewerkers vinden blijkt lastig. ‘Het gaat wel erg vaak alleen maar om geld, maar een plezierige en inspirerende omgeving is toch ook wat waard?’

Tekst: Marieke Los | Foto's (inclusief cover): Johannes Abeling

4k zie me nog staan als meisje. Tijdens mijn opleiding voor A-verpleegkundige in het Prinsengracht Ziekenhuis in Amsterdam mocht ik een dagje meekijken op de OK. Wat was ik onder de indruk. Ik vond het magisch wat daar gebeurde. Meteen werd het me duidelijk: dit wilde ik doen. Ik ben na mijn verpleegkundeopleiding doorgestroomd in de opleiding tot operatiezuster, zoals dat toen nog heette. Na een jaar als operatiezuster te hebben gewerkt, werd ik waarnemend hoofd van de OK. Dat ben ik acht jaar geweest. Op een dag – ik was toen dertig – dacht ik: nu moet ik oppassen dat ik hier niet blijf tot ik een grijze oude zuster ben. Ik kon gaan werken voor de medische industrie en werd product- en salesspecialist. In binnen- en buitenland hield ik presentaties, ik bracht bezoeken aan de inkoopafdelingen van ziekenhuizen en aan OK's. Hele dagen reed ik in mijn autootje van hot naar her door het land. Daar word je groot van. Het was een enorm voordeel dat ik operatieassistent was. Ik wist precies wat een ziekenhuis nodig had. Van de ervaringen die ik die paar jaar heb opgedaan, pluk ik nog dagelijks de vruchten. Ik heb een enorm netwerk opgebouwd en weet alles van kosten en offertes. Na een jaar of vijf kreeg ik kinderen. Mijn baan vond ik niet te combineren met het moederschap. In diezelfde periode be-

gon plastisch chirurg Rob Bergman als een van de eersten in Nederland een privékliniekje aan huis. Ik kende Rob nog uit het Prinsengracht Ziekenhuis. Hij belde me en vroeg of ik hem wilde helpen met het opzetten van zijn kliniek. Dat ben ik gaan doen. Eerst twee dagen per week. Uiteindelijk ben ik fulltime voor hem gaan werken als operatieassistent. In 1994 is Bergman Clinics overgenomen door de familie Malenstein. Zes jaar geleden werd ik hoofd OK bij Bergman Clinics in Bilthoven.’

GEEN KNIE MAAR PATIËNT

‘Ik heb in de afgelopen pakweg vijftien jaar nooit de drang gehad weer in een ziekenhuis te gaan werken. Werken voor een zelfstandige kliniek vind ik aantrekkelijk. De lijnen zijn hier kort. Als je iets wilt veranderen, dan wandel je bij de clinicmanager naar binnen en daarna bij de directeur, wiens deur meestal ook openstaat. Doordat de teams relatief klein zijn, hoeven plannen niet eindeloos besproken of eerst door commissies uitgewerkt te worden. Een idee, van wie dan ook binnen de kliniek, wordt bijvoorbeeld besproken met de arts. Die zegt: “Goed plan, gaan we doen. Bespreek het even met de directeur.” Iedereen kan zijn ei hier kwijt en kent elkaar. Je bent hier, welk beroep je ook hebt, deel van het team en zeker geen nummer.

Wat ik ook heel plezierig vind, is dat je in onze klinieken de patiënten kent. Het is makkelijk om de dag na de operatie even te informeren naar de patiënt of zelf even langs te lopen. We horen dat ook terug van onze patiënten: “Ik word hier behandeld als de patiënt, niet als de knie.”

Het mooie van een klein, hecht team – en dan heb ik het over iedereen die bij de kliniek werkt, van secretaresse tot specialist – is dat we allemaal een beetje het gevoel hebben dat de kliniek van ons is. We doen het samen. Als een van de operatieassistenten vroeger weg moet omdat een kind moet afzwemmen, dan neemt een collega het even over. Dit alles vertel ik operatieassistenten die belangstelling hebben om voor ons te werken. Ik heb ze veel te bieden. Toch blijkt het in de praktijk ook voor ons als zelfstandige klinieken lastig om aan voldoende vaste krachten te komen. We hebben nooit een tekort aan medewerkers, omdat we de beschikking hebben over een prima pool van zzp'ers en gedetacheerden. Maar ook wij willen het liefst werken met louter vaste krachten. Omdat we zo groeien, nog steeds, blijven we daar een tekort aan houden.'

HYPERMODERNE APPARATUUR

'Mensen denken vaak: bij zo'n chique privékliniek is *the sky the limit* als het om salarissen gaat. Dat is niet zo. Wij staan op eigen benen en moeten daar keihard voor werken. We hebben geen cao, maar houden ons aan de cao-richtlijnen van de ziekenhuizen. We betalen dus gewoon goed. Maar ziekenhuizen hebben bijvoorbeeld de financiële middelen om mensen met bonussen of tegemoetkomingen in woonkosten aan zich te binden. Wij moeten het echt hebben van de sfeer en de mogelijkheden die werken voor een zelfstandige kliniek met zich meebrengt. Je kunt je bij ons goed specialiseren: hier werken de beste chirurgen, die ieder hun specifieke specialisme hebben. Verder komen er vaak artsen van andere ziekenhuizen of uit het buitenland bij ons; om te kijken en te leren, maar ook om klinische lessen te geven. We werken met hypermoderne apparatuur.

Persoonlijk vind ik dat het tegenwoordig ook in onze beroeps-groep wel erg vaak alleen maar om geld gaat. Werken in een plezierige en inspirerende omgeving waar naar je geluisterd wordt, met leuke collega's en veel kansen om jezelf te ontplooiën, is toch ook veel waard, denk ik dan.'

GEZELLIG NAPRATEN

'Er wordt ook best veel gevraagd van onze mensen, hoor. Juist omdat we met een klein team werken en omdat we onszelf een heel hoge standaard opleggen. Zo maken we het programma gewoon af, ook al loopt het uit; wij werken niet met een aflos. Maar we hoeven geen diensten te draaien. Verder willen de artsen mensen die heel goed weten waar ze mee bezig zijn. We doen dus veel aan bijscholing en klinische lessen. Maar die worden wel veelal buiten werktijd gegeven.

Als projectcoördinator OK ben ik nu druk aan het werk in de nieuwste kliniek van Bergman Clinics in Naarden, de Kliniek voor Houding en Beweging. Deze kliniek is in augustus 2010 geopend. In eerste instantie was het louter een orthopedische kliniek, maar sinds kort doen we er ook neurochirurgie. Er werken nu vier orthopeden en twee neurochirurgen. Binnen afzienbare tijd komen er nog twee orthopedisch chirurgen bij. Ik begeleid de nieuwe specialisten bij het opstarten van hun werk hier. Daarvoor ben ik al bij de arts op zijn oude werkplek geweest. Ik kijk met welke protocollen hij werkt, met welke basisnetten. Iedere arts heeft altijd wel een kus-sentje of pincet waarmee hij of zij wil werken. Samen met onze inkoper regel ik dat de specialist hier goed van start kan gaan.

Van de vier OK's hebben we er momenteel drie in gebruik. We hebben vier vacatures op de OK's. Die vullen we nu met zzp'ers. Ik merk ook dat mensen de kat nog even uit de boom kijken. Die denken: eerst maar eens zien of zo'n nieuwe kliniek wat wordt. Als we na het programma gezellig met z'n allen aan de grote tafel zitten na te praten, denk ik wel eens: moet je ons hier eens zien zitten. Ik zou het wel weten.' ■

